

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ κ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪ'Υ

Η Φλωρέτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. —

Η Φλωρέτα, μιά φτωχή και μικρούλα χωρική, όρφανή από μητέρα, ζή κοντά στον πατέρα της, τον οποίον έχει συντριψει η δυστυχία. Η μόνη χαρά της μικρούλας είναι να πηγαίνει να θάσκει τη γίδα τους και την αγελάδα τους στα χωράφια, όπου συναντάει ένα μικρό θσοκό, τόν Γιάννη, και παίζει μαζί του. Σιγά-σιγά μιά στενή φίλα ένώνει τὰ δυό παιδιά κι' ό Γιάννης πού είναι παιδί εύπόρων χωρικών, αρχίζει να νιώθω μεγάλο ένδιαφέρον γιά τή Φλωρέτα. Τήν πηγαίνει μάλιστα στο σπίτι του, τή γνωρίζει στην μητέρα του και τήν αδελφή του, ή όποιες συμπονοούν τή φτωχούλα όρφανή και τής μαθαίνουν διάφορες έργασίες, γιά να μπορέ να βοηθή τόν πατέρα της. Έτσι ή Φλωρέτα γίνεται μιά μικρούλα νοικοκύρα και σημειώνει καθημερινώς καινούργιες προόδους. Μιά μέρα, καθώς θρισκόταν στην έξοχή μαζί με τόν Γιάννη, θρισκει τόν γαμένο σκυλάκι τής κομήσσης ντέ Λάντ και τής τόν πηγαίνει στην έπαυλι της. Η καλή και όραία κομήσσο τής δείχνει άμέσως μεγάλη συμπάθεια και αρχίζει να τήν προστατεύει. Πηγαίνει και τήν θλέπει στο καλυθόσπιτό της, γνωρίζει τόν πατέρα της και τούς πληρώνει τὰ νοίκια πού καθυστεροούν στο σπιτονοικοκύρη τους. Κι' από ήμέρα σε ήμέρα, ή προστασία τής κομήσσης μεγαλώνει ώς ότου τέλος προσλαμβάνει τόν πατέρα τής Φλωρέτας άρχιδασοφύλακα στα κτήματά της. Η Φλωρέτα θα ήταν τώρα τρισευτυχισμένη, άν δέν τήν έφοβίζε ό γυιος τής κομήσσης, ό κακός και όπεροπτικός Ζάκ, κοντά στον όποιο ζούσε τώρα.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Κι' έτσι ήρθε πάλι ό χειμώνας... Είχε πέσει άφθονο χιόνι κι' ό Φραντί έσπινε παγίδες στις νυφίτσες και τὰ κουνάβια. Είχε μεγάλη έπιτηδειότητα να συλλαμβάνη τὰ έπιβλαβή αυτά ζώα. Είχε δηλητηριάσει και πέντε άλεπούδες με στρυχνίνη και τις έστειλε στην κόμησσο ντέ Λάντ, ή όποία ήθελε πολύ τις γούνες τους.

Η Φλωρέτα περιποιοταν τήν αγελάδα, τὰ πουλιά και τούς σκύλους άκόμα, οι όποιοι άγάπησαν πολύ τήν μικρούλα και ύπάκουαν σε κάθε της νευμα. Έκτός αυτού, έκανε κι' άλλες δουλειές, έρραβε τὰ άσπρόρρουχα τού πατέρα της και τὰ δικά της και έπιδιόρθωνε τὰ ρούχα τους.

Όταν, με τήν άνοιξη, ξαναγύρισε στη βίλλα της ή κόμησσο ντέ Λάντ, και ξανάδε τήν Φλωρέτα, τήν καμάρωσε μιά στιγμή κι' έπειτα τής είπε:

— Ξέρεις πώς γίνεσαι ψηλή κοπέλλα, Φλωρέτα;

Πραγματικά, ή Φλωρέτα έμοιαζε στο άνάστημα τού πατέρα της πού ήταν ψηλός.

Ό Γιάννης ήταν δεκαπέντε χρονών τώρα και δέν έφύλαγε πειά αγελάδες. Ό πατέρας του τόν κρατούσε κοντά του γιά να τόν βοηθή. Φρόντιζε γιά τὰ άλογα, καλλιεργούσε τὰ χωράφια, έσκαβε τὰ περιθόλια, μετέφερε τόν χόρτο από τήν χορταποθήκη στους σταύλους. Ήταν ένα ψηλό παλληκαράκι με όραία μαύρα μάτια, με ώμορφο στόμα, έτοιμο πάντα να γελάση, και όραία άσπρα δόντια.

Ό Ζάκ ξαναγύρισε με τις θερινές διακοπές στη βίλλα τής μητέρας του, αλλά πάλι με τόν παιδαγωγό του. Αγαπούσε πολύ τόν κυνήγι και γι' αυτό δέν ξεκολλούσε από τόν Φραντί, τόν όποιο παρακαλούσε να τού μάθη σκοποβολή. Γι' αυτόν λοιπόν τόν λόγο δέν έπείραζε πολύ τήν Φλωρέτα αυτή τή φορά. Αλλά κάπου-κάπου ξαναθυμόταν τις παλιές του κακές συνήθειες κι' έλεγε καμμιά πειραχτική κουβέντα, προπάντων όταν ήταν ό Γιάννης μαζί της.

Ό γέρο Άλλάρ πήγε να περάση μιά μέρα κοντά στον Φραντί και τήν κόρη του κι' έμεινε κατενθουσιασμένος από τήν έγκάρδια φιλοξενία τους και τις περιποιήσεις τους. Τόν βράδυ μάλιστα, πριν να φύγη, πήγε και παρακάλεσε τήν κόμησσο ντέ Λάντ να δώση μιάς ήμέρας άδεια στον Φραντί και στην Φλωρέτα. Η κόμησσο τήν έδωσε πρόθυμα κι' έτσι άποφασίστηκε πατέρας και κόρη, μαζί με τόν Γιάννη, να πάνε στο σπίτι τού Άλλάρ.

Δυό-τρεις μέρες πριν, ή Φλωρέτα πήγε στην άγροικία

για να ζητήση τόν άμάξι τών Ντεμάρ, με τόν όποιο θα πήγαιναν στο σπίτι τού Άλλάρ και να είδοποιήση τόν Γιάννη ότι ήταν κι' αυτός καλεσμένος.

Ό νέος κοκκίνησε από τή χαρά του μόλις τ' άκουσε αυτό... Πόσο όραία θα περνούσε!... Τήν ώρισμένη λοιπόν ήμέρα έξεψε στο άμάξι τήν Σταχτερή και στις όχτώ τόν πρωτοβρισκόταν κιόλας μπροστά στο σπίτι τού Φραντί. Η Φλωρέτα ήταν έτοιμη, ντυμένη άπλά και κομψά. Ό Φραντί πάλι είχε φορέσει τὰ κυριακάτικά του γιά να τιμήση τόν γέρο Άλλάρ.

— Μην ξεχάσης τή πηττα, Φλωρέτα! είπε στην κόρη του.

— Ω, μη φοβάσαι, πατέρα! Ό κύρ Άλλάρ τήν αγαπάει πολύ και ή παρακόρη του, όπως μου είπε, δέν ξέρει να φτιαχνη τέτοια πηττα. Πώς μπορώ, λοιπόν, να τήν ξεχάσω, αφού ξέρω πώς θα τόν εύχαριστήσω;

Έτοιμαζόντουσαν ν' άνεθούν στο άμάξι, όταν ένα άνοιχτό άμαξάκι πού τόν έσερνε ένα μικρό κομψό άλογο, βγήκε από τόν άμαξοστάσιο. Ό Ζάκ καθόταν πλάι στον άμαξάκι και πήγαινε να δη στο ταχυδρομείο τής γειτονικής κωμοπόλεως μήπως υπήρχαν έπιστολές γιά τήν μητέρα του.

— Πού πάτε έτσι όλοι μαζί; ρώτησε τούς φίλους μας. Σε γάμο πηγαίνετε κι' έχετε φορέσει τὰ κυριακάτικά σας;

— Πηγαίνουμε στο σπίτι τού κύρ Άλλάρ, πού μās έχει καλεσμένους.

— Στο γέρο Άλλάρ! φώναξε ό Ζάκ. Θάρθω κι' εγώ. Σταθήτε μιά στιγμή να πάω να τόν πω στον παιδαγωγό μου. Κι' έτρεξε προς τή βίλλα!

Τί κακοτυχία ήταν αυτή;... Κρίμα! Λίγο έλειψε να κλάψουν ό Γιάννης κι' ή Φλωρέτα!... Κι' αυτοί πού έλπιζαν πώς θα περάσουν τόσο όραία!... Πού να τόν ήξεραν να φύγουν μισή ώρα νωρίτερα! Τότε δέν θα τούς έβλεπε ό Ζάκ και δέν θα τούς επέβαλλε να τόν πάρουν μαζί τους.

Έπειτα από δυό λεπτά, ό Ζάκ ξαναγύρισε τρέχοντας και φώναξε:

— Ό παιδαγωγός μου μου έπιτρέπει ναρθώ μαζί σας...

Και με τρία πηδήματα, βρέθηκε άπάνω στο άμάξι και θέλησε να πάρη τὰ χαλινάρια τής φοράδας. Αλλά ό Γιάννης, αφού έβαλε τόν Φραντί και τήν Φλωρέτα να καθήσουν μέσα στ' άμάξι, πήρε τὰ χαλινάρια από τὰ χέρια τού Ζάκ λέγοντας:

— Η φοράδα μου είναι καλή, μα δέν σηκώνει πολλά λόγια. Αφησε να πάρω εγώ τὰ χαλινάρια, γιατί δέν θέλω να πάθουν τίποτε οι φίλοι μου...

Η μέρα ήταν πολύ όραία κι' ό ήλιος φώτιζε τόν δάσος. Τὰ τζιτζίκια τραγουδούσαν έπάνω στα δέντρα. Ό δρόμος άπλωνόταν ολόγισος μπροστά και κάτασπρος από τή σκόνη. Τήν μεγάλη ζέστη τήν μετρίαζε κάπως τόν σιγανό άνεμος, αφού έβαλε τόν Φραντί και τήν Φλωρέτα να καθήσουν τις εύωδιές τών λουλουδιών πού άπαντούσε στο δρόμο του.

Ό Ζάκ με τις κουβέντες του δυσανεστούσε και τόν Φραντί και τόν Γιάννη και τήν Φλωρέτα. Κάθε λέξι ήταν γεμάτη αυθάδεια και προσέβαλλε βαθεία.

Η δυστυχισμένη Φλωρέτα δέν έλεγε τίποτε... Είχε έλπίσει ότι θα καθόταν κοντά στο φίλο της κι' ότι θα έβλεπε τή φοράδα να τρέχη και τώρα από τήν θέσι πού καθόταν έβλεπε τή ράχη τού Ζάκ.

— Ω! τί άτυχία!

Και όμως είχε έλπίσει ότι θα διασκέδαζε περίφημα.

ΙΑ'

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΖΑΚ

Τέλος έφτασαν στο σπίτι τού κύρ Άλλάρ, ό όποιος καθόταν μπρός στην πόρτα του και περίμενε τούς φίλους του. Δέν εύχαριστήθηκε όμως καθόλου, όταν είδε μαζί τους

τόν Ζάκ.

— Ήρθα άκάλεστος, κύρ 'Αλλάρ, του είπε εκείνος με άυταρέσκεια, γιατί ήμουν βέβαιος ότι θα εύχαριστηθής.

— Καλώς ώρισες στο φτωχικό μου, του άπάντησε ο 'Αλ-
λάρ.

'Αλλ' από τον τρόπο με τον όποιο ο πρώην άρχιδασο-
φύλακας έσφιξε το χέρι του Φραντί και του Γιάννη και φί-
λησε την μικρή Φλωρέτα, ήταν εύκολο να καταλάβη κανείς
ποιόν ύποδεχόταν με την καρδιά του.

— Φλωρέτα, πήγαινε να ρίξεις μια ματιά στα φαγητά, εί-
πε κατόπιν στη μικρούλα, γιατί ή παρακόρη μου δεν ξέρει
να μαγειρεύη και τόσο καλά. Σ' αυτό το μεταξύ έγώ θα
δείξω το σκύλο μου στον πατέρα σου. 'Ο Γιάννης και ο
Ζάκ θα κάνουν έν τώ μεταξύ έναν περίπατο στο δάσος.

— Κύρ 'Αλλάρ, είπε ο Γιάννης, άφησέ με καλύτερα να
βοηθήσω την Φλωρέτα να στρώση το τραπέζι... Θα βγάλω
δροσερό νερό από το πηγάδι...

— Κάνε ό,τι σου άρέσει, παιδί μου... Κύττα μόνο να δι-
αοκεδάσης όσο μπορείς καλύτερα.

'Η Φλωρέτα έτρεξε στην κουζίνα κι' εκεί δοκίμασε τα
φαγητά σαν έμπειρη μαγειρίσσα. Στο ένα έβαλε λίγο ά-
λάτι και στο άλλο λίγο πιπέρι. 'Ο Γιάννης βρισκόταν κον-
τά της, πρόθυμος να την βοηθήση στο κάθε τι. Τα δυο παι-
διά ήσαν πολύ εύτυχισμένα γιατί βρισκόντουσαν μαζί.

'Ο Ζάκ, όταν έμεινε μόνος, άρχισε
να στενοχωριέται και, για να σκοτώση
την ώρα του, τριγύριζε στο περιβόλι
σφυρίζοντας. Είχε ανάψει ένα σιγαρέτ-
το και πλησίασε στην κουζίνα νομίζον-
τας πως θα ξαφνιασή την Φλωρέτα και
το Γιάννη.

— Κύριε Ζάκ, του είπε ή Φλωρέτα,
το φαγητό θα πάρη άσχημη μυρωδιά
με τον καπνό σας κι' έτσι δεν θα φάτε
ούτε σεις καλό φαγητό.

'Η Φλωρέτα έστρωσε το τραπέζι, το
στόλισε όσο μπορούσε καλύτερα και
φώνηξε τον 'Αλλάρ και τον πατέρα της.
'Ο Ζάκ τότε μόνο πρόσεξε ότι έπρό-
κειτο να καθήση στο ίδιο τραπέζι με
τους ύπηρέτες του, όπως του-
λάχιστον τους θεωρούσε ο ίδιος. Τόν
πείραζε στη ματαιοδοξία του ότι αυτό
το παληόπαιδο, ο Γιάννης, θα καθόταν
στο πλάι του. Πόσο μετανουούσε για
την έκδρομή εκείνη, ή όποια τον έ-
πληττε άντι να τον διασκεδάση.

'Ο γέρο 'Αλλάρ όμως του έδωσε την
τιμητική θέσι στο τραπέζι κι' αυτό τον
παρηγόρησε. Κάθησε λοιπόν στη μέση,
έχοντας δεξιά του τον 'Αλλάρ κι' άρι-
στερά την Φλωρέτα. 'Ο Φραντί κάθησε
κοντά στον φίλο του 'Αλλάρ κι' ο Γιάν-
νης κοντά στην Φλωρέτα.

Μόλις έτρωγαν κάθε φαγητό, όλοι
έκφραζόντουσαν μ' ένθουσιασμό για τη
μαγειρική ικανότητα της Φλωρέτας. Μόνο ο Ζάκ, άν και
έτρωγε με μεγάλη όρεξη, δεν έλεγε τίποτε.

Στο τέλος του γεύματος, ή Φλωρέτα έβαλε την πήττα
μπροστά στον 'Αλλάρ.

— "Α! τί εύλογημένο κορίτσι που είσαι! είπε ο γέρο
δασοφύλακας συγκινημένος. Ποτέ δεν ξεχνάς ό,τι άρέσει
στούς άλλους. Μεγάλη τύχη είχε ο πατέρας σου την ήμέρα
που γεννήθηκες! Τίποτε δεν ζήλεψα στο κόσμο, μά για
ένα δεν ξέρω κι' έγώ τί θάδινα για να σ' έχω κορίτσι μου.
Και ο γέρο 'Αλλάρ φίλησε με στοργή την μικρούλα.

'Ο Ζάκ έπηρε το μεγαλύτερο μέρος της πήττας κι' άξι-
ώθηκε επί τέλους να πη ότι ήταν πολύ καλύτερη άπ' αυτές
που έφτιαχνε ο μάγειρός του.

'Αφοι ήπιαν τον καφέ τους, ο 'Αλλάρ είπε στα παιδιά:
— Δεν πάτε να περπατήσετε λίγο; "Αν θέλετε μάλιστα
να φαρέψετε στο ποτάμι, θα σας δώσω την καλαμωτή μου.
Μά πρέπει να μου ύποσχεθής ο Γιάννης ότι θα την προσέχη,
γιατί δεν είναι εύκολο να βρω άλλη τόσο καλή.

— Ναι, πάμε στο ποτάμι! φώνηξε ή Φλωρέτα. "Ω! μου
άρέσει πολύ το ποτάμι!...

Οι δυο δασοφύλακες έμειναν στο περιβόλι κουβεντιάζον-
τας και καπνίζοντας και τα παιδιά ξεκίνησαν.

— "Αν θέλετε να έπισκεφθήτε το εργοστάσιο του χαρτιού
που είναι κοντά στο ποτάμι, ζητήστε την άδεια από τον έπι-
στάτη του, το φίλο μου τον Λεφέβρ, και θα σας αφήση!

τούς φώνηξε ο 'Αλλάρ.

— Ναι, πάμε πρώτα να δούμε το εργοστάσιο, είπε ο
Γιάννης, κι' έπειτα φαρεύουμε.

Το χαρτοποιείο άπέιχε ως πεντακόσια μέτρα από το σπι-
τι του 'Αλλάρ. Τα παιδιά προχώρησαν ίσια και σε λίγο εί-
δαν το εργοστάσιο, κοντά στο ποτάμι, του όποιου το ρεύ-
μα κινούσε τις μηχανές του. Μόλις είπαν στον έπιστάτη
Λεφέβρ ότι έρχόντουσαν εκ μέρους του κύρ 'Αλλάρ, τούς
έδωσε την άδεια να μπουν μέσα.

Στην άρχή τούς ώδήγησαν σε μια μεγάλη αίθουσα, στην
όποια περισσότερες από τριαντα γυναίκες ξεχώριζαν κου-
ρέλια. Τί βρωμερή μυρωδιά έβγαине από τούς σωρούς έ-
κείνους τών κουρελιών! "Από που τάχα να προερχόντου-
σαν; Ποιές ώμορφιές ή ποιες δυστυχίες να είχαν σκεπά-
σει; Τα είχαν φορέσει τάχα ώραιές κυρίες ή φτωχοί και
δυστυχισμένοι άνθρωποι; "Ανάμεσα σε πρόστυχα παληό-
πανα, ξεχώριζαν μεταξωτά και βελούδα.

'Η εργάτριες ξεχώριζαν τα κουρέλια του μεγάλου σω-
ρού σε μικρότερες σωρούς ύφασμάτων του ίδιου είδους
και δούλευαν με μεγάλη ταχύτητα, γιατί το μεροκάματό
τους ήταν άνάλογο προς τη δουλειά που έβγαζαν.

Σ' ένα άλλο διαμέρισμα του εργοστασίου έβραζαν τα
ράκη εκείνα σ' ένα μεγάλο καζάνι, τόσο μεγάλο, ώστε θα
μπορούσε να χωρέση πέντε βώδια. "Επειτα ένα άσπρο ύγρο
έτρεχε και χωνευόταν μέσα σ' ένα με-
γάλο πιεστήριο, από το όποιο έβγαине
σιγά - σιγά το χαρτί.

Τα παιδιά έφυγαν μ' εύχαρίστησι ά-
πό την θερμή και πνιγηρή άτμόσφαιρα
του εργοστασίου. "Επιθυμούσαν τόσο
να δούν τον καθαρό ουρανό και το γα-
λάζιο νερό... Τράθηξαν λοιπόν κατ' ευ-
θείαν προς το ποτάμι... Το ποτάμι έ-
κείνο ήταν πραγματικώς ώραιότατο...
Τα νερά του ήσαν τόσο διαυγή, ώστε,
παρ' όλο το βάθος του, διακρινόντου-
σαν τα χόρτα και ή άμμος του βυθού
του.

'Ο Γιάννης άρχισε να μαζεύη σκου-
λήκια για δόλωμα. 'Ο Ζάκ όμως, βλέ-
ποντας μια βαρκούλα δεμένη στην ό-
χθη, θέλησε να κάνη μια βόλτα στέ
ποτάμι κι' ανάγκασε και την Φλωρέτα
να μπη σ' αυτή.

'Ο Γιάννης τότε, αφήνοντας την κα-
λαμωτή στην όχθη, θέλησε να πηδήση
κι' αυτός στη βάρκα, αλλά ο Ζάκ,
σπρώχνοντας με το πόδι του την όχθη,
άπομακρύνθηκε γρήγορα.

— Στάσου! Στάσου! του φώνηξε ο
Γιάννης. Θέλω νάρθω κι' έγώ με την
Φλωρέτα.

— Έσού πιάσε ψάρια! του φώνηξε ο
Ζάκ γελώντας, για να τα φάμε όταν
γυρίσουμε.

— Σας παρακαλώ, κύριε, ως μην
πάμε χωρίς τον Γιάννη! έλεγε ή Φλωρέτα ίκετευτικά.

Μά ο Ζάκ ούτε την άκουγε. Είχε πάρει τα κουπιά και
ξανοιγόταν προς το νησί που βρισκόταν στη μέση του πο-
ταμιού.

'Ο Γιάννης είχε άπομείνει στην όχθη. Κρατούσε την κα-
λαμωτή του στο χέρι και δεν είχε πειά όρεξη να φαρέψη.

"Ηταν ανήσυχος βλέποντας τα βαθειά εκείνα νερά και
την φίλη του μέσα στη βάρκα μαζί με τον κακό εκείνο
Ζάκ, ο όποιος δεν του ένέπνεε καμμία έμπιστοσύνη.

'Ο Γιάννης σώπαινε και στεκόταν ακίνητος, κυττάζοντας
μπροστά του. Τώρα που είχε όλη την προσοχή του συγκεν-
τρωμένη στο ποτάμι του φαινόταν πως άκουγε κάποιον δι-
αρκή δυνατό κρότο, σαν το βουητό νερών που γκρομίζον-
ται με όρμη...

'Εκεί κοντά ήταν ένα μικρό ύψωμα. 'Ο Γιάννης έτρεξε
άνήσυχος στην κορυφή του κι' έξαφνα έβγαλε μια κραυγή,
μια μονάχα, αλλά τί κραυγή!

Τί να είχε δη τάχα;...

'Απλούστατα, είδε δη την βάρκα! 'Ο Ζάκ είχε χάσει το
ένα κουπί και δεν μπορούσε πειά να την διευθύνη... Κι' έ-
τσι το ρεύμα την τραβούσε άκυβέρνητη προς το μέρος έ-
κείνο του ποταμιού, όπου τα νερά γκρεμιζόντουσαν άφρι-
ζοντας και σχημάτιζαν καταρράχτη!

Τί να έκανε;...

'Ο Γιάννης νόμιζε πως θα τρελλαινόταν...

Είχε σφίξει με τα χέρια της το λαιμό
του φίλου της.

Τὸ νηράκι πού, ὅπως εἶπαμε, βρισκόταν στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ, ἦταν κοντὰ στὸν καταρράχτη καὶ δὲν ἀπέιχε πολὺ ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς ὄχθης, ὅπου βρισκόταν ὁ Γιάννης.

Ὁ Γιάννης ἤξερε νὰ κολυμπᾷ, ὄχι ὁμως καὶ πολὺ καλά. Μὰ τί τὸν ἐννοιαζε;... Ἦθελε προπάντων νὰ φτάσῃ ἐγκαίρως γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Φλωρέτα του!...

Γρήγορα - γρήγορα, ἔβγαλε τὸ σακκάκι του καὶ τὰ παπούτσιά του, πῆρε τὴν καλαμωτὴ στὸ στόμα του, γιὰτὶ ἀπ' αὐτὴν θὰ ἐξηρτάτο ἴσως ἡ σωτηρία τῆς Φλωρέτας καὶ, πέφτοντας στὸ ποτάμι, κολύπησε ὡς ὅτου ἔφτασε στὸ νησάκι.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ νησιοῦ, ἡ ὁποία ἦταν πρὸς τὸ μέρος τοῦ καταρράχτη.

Ἡ βάρκα δὲν φαινόταν ἀκόμα, ἀλλὰ, ὅταν προχώρησε περισσότερο, ὁ Γιάννης τὴν εἶδε.

Ὁ Ζάκ, μὲ τὸ ἓνα κουπί, προσπαθοῦσε νὰ τὴν στρέψῃ δεξιὰ, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ ρεῦμα πού, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, γινόταν ὀρμητικώτερο. Ἡ Φλωρέτα εἶχε γονατίσει μέσα στὴ βάρκα καὶ φαινόταν σάν νὰ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τοὺς σώσῃ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Γιάννης εἶχε φτάσει στὴν ἄκρῃ τοῦ νησιοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ περνοῦσε ἡ βάρκα γιὰ νὰ γκρεμιστῇ ἀμέσως κατόπιν στὸν καταρράχτη πού ἀφρίζε.

— Φέρ' τὴν πρὸς τὰ ἐδῶ τὴ βάρκα! φώναξε στὸν Ζάκ.

Καὶ τὸ γενναῖο παιδί ξαπλώθηκε κάτω καὶ ἀπλωσε ὅσο μποροῦσε μακρύτερα τὴν καλαμωτὴ του.

Ἡ βάρκα ζύγωνε ὀλοένα.

Ὅταν ὁ Γιάννης νόμισε ὅτι ὁ Ζάκ μποροῦσε νὰ πιάσῃ τὴν ἄκρῃ τοῦ καλαμοῦ, τοῦ φώναξε:

— Ἀφῆσε τὸ κουπί καὶ πιάσε τὴν καλαμωτὴ!

Ὁ Ζάκ ὑπάκουσε... Μὰ τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς πού ἀπλωσε τὸ χέρι του νὰ πιάσῃ τὸ καλάμι, γλύστρησε κι' ἔπεσε κάτω.

Ἡ Φλωρέτα, μόλις εἶδε τὸν Γιάννη, πετάχτηκε ἐπάνω κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἐλπίδας. Ὅταν δὲ ἔπεσε κάτω ὁ Ζάκ, ἀπλωσε αὐτὴ τὰ χέρια της κι' ἔπιασε τὸ καλάμι.

Ἐτσι ὁ Γιάννης κατῶρθωσε νὰ τραβῆξῃ τὴ βάρκα ὡς τὴν ὄχθῃ τοῦ νησιοῦ κι' ἀπὸ κεῖ τὴν ἔφερε εὐκόλα ὡς τὴν μικρὴ ἀποβάθρα του. Πῆρε τότε τὴν Φλωρέτα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἔβγαλε στὴ στεριά...

Μὲ τί λαχτάρια τὴν κρατοῦσε... Ὡ! πόσο εἶχε φοβηθῆ!...

Κ' ἡ Φλωρέτα ὁμως ἦταν πολὺ συγκινημένη. Εἶχε σφίξει μὲ τὰ χέρια της τὸ λαιμὸ τοῦ φίλου της καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Ὡ! Γιάννη, δὲν ξέρεις τί εὐτυχισμένη πού εἶμαι γιὰτὶ μ' ἔσωσες ἐσὺ!

Ὁ Ζάκ ἔσυρε ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα τὴ βάρκα κατὰ μῆκος τῆς ἀποβάθρας γιὰ νὰ τὴν δέσῃ στὴ θέσι της.

Ὁ Γιάννης ἀφῆσε σὲ λίγο τὴν Φλωρέτα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἔτρεξαν ὡς τὸ σπίτι τοῦ Ἀλλάρ.

Ὁ γέρο δασοφύλακας καὶ ὁ Φραντὶ, βλέποντας τὸν Γιάννη καταμουσκεμένο, ρώτησαν μὲ ἀνησυχία τί εἶχε συμβῆ.

Ἡ Φλωρέτα διηγῆθηκε τότε λεπτομερῶς τὰ πάντα.

Ὁ Ζάκ εἶχε τύχη καὶ δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα, γιὰτὶ ὁ γέρο Ἀλλάρ εἶχε τόσο ταραχτὴ μαθαίνοντας ὅτι λίγο ἔλειψε νὰ πνιγῇ ἡ ἀγαπημένη του Φλωρέτα, ὥστε, παρ' ὅλο τὸν σεβασμὸ πού ἐνοιώθε πρὸς τὴν κόμησά ντὲ Λάντ, θὰ συγύριζε ὅπως τοῦ ἀξιζε τὸν προκομμένο γιού της.

Ὁ γέρο δασοφύλακας ἔδωσε ἓνα πουκάμισό του* κι' ἓνα παντελόνι του στὸ Γιάννη, ἐνῶ ἡ Φλωρέτα πῆρε τὰ μουσκεμένα ρούχα τοῦ φίλου της γιὰ νὰ τὰ σιδερώσῃ καὶ νὰ τὰ στεγνώσῃ.

Κατόπιν ὁ Ἀλλάρ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Γιάννη καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι καλὸ παιδί, Γιάννη, καὶ σ' ἀγαπῶ πολὺ...

Ὁ Φραντὶ εἶχε φοβηθῆ τόσο ἀκούγοντας ἀπὸ τὸ στόμα τῆς κόρης του τὸν τρομερὸ κίνδυνο πού εἶχε διατρέξει ὡ-

στε δὲν εὔρισκε κατάλληλα λόγια γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Γιάννη.

Τὸν ἐχάιδεε μόνο κατασυγκινημένος καὶ τραύλιζε:

— Γιάννη μου, παιδί μου!... Καλέ μου Γιάννη!...

Καὶ σκούπιζε τὰ δακρυσμένα μάτια του.

Ὁ Ζάκ ξαναγύρισε τέλος κι' αὐτὸς σάν τὴ βρεγμένη γάτα κ' ἡ σιωπὴ μὲ τὴν ὁποία τὸν ὑποδέχτηκαν ὄλοι, δὲν τὸν ἐνεθάρρυνε καθόλου.

Ἐτσι ἡ μέρα τελείωσε λιγώτερο χαρούμενη ἀπ' ὅ,τι εἶχε ἀρχίσει, γιὰτὶ ὁ Φραντὶ, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Ἀλλάρ δὲν μποροῦσαν ἀκόμα νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ταραχὴ τὴν ὁποία τοὺς προκάλεσε τὸ δυστύχημα, πού λίγο ἔλειψε νὰ συμβῆ στὴν ἀγαπημένη τους Φλωρέτα.

Τὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ὁ Ἀλλάρ φίλησε τὴν Φλωρέτα μὲ περισσότερη στοργή, γιὰτὶ συλλογιζόταν ὅτι λίγο ἔλειψε νὰ τὴν χάσῃ. Ἡ Φλωρέτα κι' ὁ Φραντὶ ἀξίωσαν ἀπὸ τὸν γηραιὸ φίλο τους νὰ πάῃ τὴν ἐρχόμενη βδομάδα στὸ σπίτι τους καὶ τοῦ ἀπόσπασαν τὴν ὑπόσχεσί του.

Ἐπειτα ὁ Γιάννης ἀνέβασε τὴν φίλη του στὸ ἀμάξι.

— Κάθησε ἐδῶ στὸ πλάι μου! τῆς εἶπε.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ζάκ δὲν τόλμησε νὰ πῆ τίποτε. Ἡ φοράδα ἐξείνησε καλπάζοντας.

Ὁ Γιάννης καὶ ἡ Φλωρέτα ἦσαν πολὺ εὐτυχισμένοι πλάι - πλάι. Κάθε τόσο κύτταζαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο κι' ἓνα ἀγνὸ χαμόγελο φώτιζε τὰ πρόσωπά τους.

Μέσα στὸ ἀμάξι ὁ Φραντὶ καθόταν κοντὰ στὸν Ζάκ, ἀλλὰ παρ' ὅλο τὸν σεβασμὸ πού ἐνοιώθε πρὸς τὸν γιό τῆς κυρίας του, δὲν εὔρισκε τίποτε νὰ τοῦ πῆ. Προτιμοῦσε λοιπὸν νὰ σιωπᾷ.

Καὶ πραγματικὰ, πῶς νὰ εἶχε καρδιά νὰ τοῦ μιλήσῃ τὴ στιγμὴ πού συλλογιζόταν ὅτι ἡ Φλωρέτα του, ἡ ἀγαπημένη του μοναχοκόρη, ἡ ζωὴ του κ' ἡ χαρὰ του, θὰ βρισκόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἂν δὲν ἦταν ὁ Γιάννης, μέσα στὸ βάθος τοῦ καταρράχτου;...

Ὅταν ἔφτασαν στὴ βίλλα, ὁ Ζάκ πρὶν κατέβῃ ἀπὸ τὸ ἀμάξι, εἶπε μὲ ὕφος ταπεινὸ καὶ ντροπιασμένο στὸν δασοφύλακά τους:

— Φραντὶ, κάνε μου τὴ χάρι νὰ μὴν πῆς τίποτε στὴ μαμά γι' αὐτὸ πού λίγο ἔλειψε νὰ πάθουμε... Ἦ ἀνησυχίη καὶ θὰ μὲ μαλλώσῃ.

— Καλὰ, ἀπάντησε ὁ δασοφύλακας. Ὁ Ζάκ τότε τοὺς χαιρέτησε ὄλους, ὡς καὶ τὸν Γιάννη καὶ, πηδῶντας ἀπὸ τὸ ἀμάξι, ἀπομακρύνθηκε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό.

Ὅταν κατέβηκαν κ' οἱ ἄλλοι, ὁ Φραντὶ εἶπε στὸν σωτήρα τῆς κόρης του μ' ἀγάπη:

— Γιάννη, ἔμπα λίγο μέσα στὸ σπίτι μας...

— Εὐχαριστῶ, κύρ Φραντὶ, ἀπάντησε ὁ μικρὸς Ντεμάρ. Μὰ ἡ φοράδα εἶνε ἰδρωμένη καὶ πρέπει νὰ τὴν πάω στὸ σταῦλο της. Ἐπειτα, μὲ θέλει ὁ πατέρας μου ἀπόψε γιὰ νὰ μετρήσουμε βρώμη...

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ὦρα καλὴ παιδί μου, καὶ μὴν ξεχνᾷς πῶς ἀπὸ σήμερα ἔχεις δυὸ πατέρες.

Καὶ ὁ καλὸς Φραντὶ φίλησε μὲ ἀγάπη τὸν Γιάννη...

Ἡ Φλωρέτα δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ μιλήσῃ γιὰ νὰ δεῖξῃ στὸ φίλο της πόση ἀγάπη ἐνοιώθε γι' αὐτόν...

IB'

ΟΠΟΥ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΟΤΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΤΟΥΣ ΚΑΛΟΥΣ ΚΑΚΟΥΣ

Καμμιά ποικιλία δὲν ἔχει ἡ ἀγροτικὴ ζωὴ. Μεταβάλλονται μόνο ἡ ἐποχὲς τοῦ ἔτους καὶ μαζὺ μ' αὐτὲς ἡ δουλειὰ, ἡ ὁποία ὡστόσο κάθε χρόνο εἶνε ἡ ἴδια. Ἀλλὰ ἡ πληθὺς κ' ἡ στενοχώρια εἶνε ἀγνωστες στοὺς κατοίκους τῶν χωριῶν, στοὺς ὁποίους ἡ ἐργασία εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ νὰ ζήσουν καὶ τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ εἶνε μιὰ συνεχὴς φροντίδα. Οἱ χωρικοὶ περιμένουν μ' ἀνυπομονησία τὸν καιρὸ τῶν διαφόρων σπαρτῶν καὶ γεννημάτων. (Ἀκολουθεῖ)

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΝΑΣΚΑΦΕΣ...

Ἡ σύζυγος.— Τί ὠραία πού εἶνε ἡ... γραββάτα σου!